

Добрі Сусіди

Полтавчанка створює сумки у вигляді хаток і звірят

Стор.5

У «Сігнеті» допомагають працевлаштуватися колишнім військовослужбовцям

Стор. 6

У Львові створили цукерки для дорослих

Стор. 8

Для кожної області створили свою ляльку

Зінаїда Бугайчук, майстриня народної творчості

Мотанки з Полісся: Майстриня народної творчості Зінаїда Бугайчук уже понад десять років створює автентичні мотанки та різдвяних янголів-оберегів

Діана Швидун

Її роботи роз'їжджаються по різних країнах світу, а деякі з них потрапляють до українських військових на передову.

Майстриня живе і працює у Черняхівській громаді на Поліссі. Саме тут вона відроджує стародавнє ремесло, яке ще в дитинстві бачила у руках своєї бабусі. Сьогодні її мотанки демонструють на виставках і фестивалях як в Україні, так і за кордоном.

«Я ніколи спеціально не навчалася цього ремесла. Воно ніби було закладене в мені. У дитинстві я бачила, як такі ляльки робила моя бабуся. А вже в дорослому віці, коли згадала її розповіді, руки самі почали мотати тканину.

Далі на стор. 3

Саджанці суниці висилають поштою

Зміни в житті інколи починаються з маленького рішення: наприклад, посадити кілька ягідних кущів «для себе»

Діана Швидун

Саме так почалася історія Анни Рахманової, яка цього рік планує висадити кілька тисяч кущів суниці.

Жінка родом із Рівненської області. Після закінчення

школи вона вступила в медичний університет у Чернівцях і переїхала туди. На першому курсі Анна ходила на волейбол у місцеву школу, де й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Разом вони переїхали за місто у будинок, і там уже й почалася історія з домашнім господарством.

«Спочатку це було просто для себе»

Ідея вирощувати лісову суницю виникла зовсім не як бізнес-план.

«На городі ми вирощуємо помідори, баклажани, буряки, селеру, зелень тощо. Коли у нас народився син, ми подумали, що було б добре мати ще й свої ягоди. Посадили не тільки суницю, а й смородину, порічки.

Далі на стор. 4

Господиня із «Сігнета» поділилася рецептом паски, яка завжди вдається

Тетяна Неліпович працює в «Сігнеті» від самого заснування компанії

Діана Швидун

Жінка народилася і живе в Андрушках, працює бухгалтером. Має велику родину: чоловіка, двох дорослих синів і маленьких онуків.

Великдень для родини — черговий привід зібратися за спільним столом зі смачним частуванням. І, певно, в кожній сім'ї є свій особливий рецепт паски, яка завжди вдається. Своїми секретами поділилася і Тетяна.

«Поки я була ще юною, то навіть не рівняла себе до господинь, що випікають ті запашні та красиві пасочки. А як з'явилися у мене дітки, захотілося для них щороку робити смакоту. Тоді я знайшла рецепт простої, звичайної пасочки. З року в рік готувала, щось змінювала.

Далі на стор. 7

Більше новин від «Сігнета» дізнавайтесь на каналах. Наведіть камеру мобільного телефона на QR-код нижче та підпишіться.

Телеграм
<https://cutt.ly/ds-tg>

Вайбер
<https://cutt.ly/ds-vb>

Житомир'янка створює унікальні краватки з бісеру

Жителька міста Звягель на Житомирщині Інна Оленіч створює прикраси з бісеру, працюючи лише однією рукою

Олена Ревуцька

З дитинства вона живе з дитячим церебральним паралічем, проте це не завадило їй здобути освіту і знайти справу, яка підтримує її психологічно та надихає розвиватися.

Через хворобу Інна пересувається за допомогою ходунків. Попри це, вона закінчила університет і сьогодні присвячує багато часу творчості.

Дитинство жінки було непростим. Коли вона була ще маленькою, мама поїхала шукати кращої долі, і турботу про дівчинку взяла на себе бабуся. Саме вона доклала чимало зусиль, щоб Інні зробили операцію, після якої дівчинка змогла піднятися з інвалідного візка на ходунки. Водночас через стан здоров'я відвідувати школу Інна не могла — вчителі приходили до неї додому, щоб проводити уроки.

Захоплення бісером з'явилося ще у дитинстві.

«Я була у молодших класах, коли бабуся записала мене до пришкільного табору. Там вожака навчила нас плести з бісеру. Мені це настільки сподобалося, що після табору я почала ходити до гуртка бісероплетіння», — згадує Інна.

У гуртку вона займалася

Інна Оленіч створює прикраси з бісеру, працюючи лише однією рукою

багато років: спочатку опанувала техніки сама, а згодом допомагала іншим. З часом вона навіть стала там найстаршою учасницею.

«Я була єдиною дитиною з інвалідністю, але це не заважало. У мене було багато друзів, ніхто мене не уникав — усі спілкувалися на рівних. Уже тепер, у дорослому житті, інколи буває складніше: не всі люди готові приймати мене такою, як я є», — розповідає Інна.

Жінка жартує, що може створити з бісеру практично будь-яку прикрасу, а от власну косу заплести не здатна.

«Іноді прошу сусідку допомогти. Бо з бісеру можу сплести що завгодно, а от косу — ні», — каже майстриня.

Інна намагається брати

участь у ярмарках, коли має таку можливість. Для неї це шанс не лише продати свої вироби, а й поспілкуватися з людьми.

«Я дуже люблю спілкування. Ярмарки для мене — це можливість бути серед людей і показати свої роботи», — говорить вона.

Щоб популяризувати свої прикраси, майстриня створила сторінку у facebook, де демонструє вироби та пропонує їх покупцям. Зароблені кошти допомагають покривати витрати, зокрема на ліки, які їй потрібні постійно.

Окрім того, Інна розробила власний логотип і відправляє прикраси у фірмовому пакуванні. За її словами, вона намагається працювати сучасно і тримати рівень серед інших майстрів.

Останнім часом її особливо захопило створення криз із бісеру — прикрас у вигляді коміра, які можуть прикривати шию та плечі. Такі аксесуари походять із Лемківщини XIX–XX століття, але сьогодні знову стають популярними.

Також Інна виготовляє «бойківські язички» — універсальні краватки з бісеру, які можна носити і жінкам, і чоловікам. Ще один незвичний елемент — манжети з бісеру, які можна вдягати як браслети або поверх сорочки, створюючи ефект вишитого манжета.

«Я працюю насамперед для того, щоб не занепасти духом. Постійно шукаю нові техніки та ідеї. Не хочу залишати цю справу, адже вона тримає мене у житті і дозволяє робити світ трохи кращим», — каже майстриня.

Інна виконує роботи різної складності

Сьогодні Інна Оленіч продовжує створювати прикраси з бісеру у різних техніках і стилях, поєднуючи традиційні українські мотиви з власним творчим баченням.

Чи зміняться тарифи на електроенергію з 1 квітня

З 1 квітня українці продовжать платити за електроенергію за чинним тарифом — 4,32 грн за 1 кВт/год, тобто підвищення ціни не передбачено. За словами прем'єр-міністра Юлії Свириденко, уряд наразі навіть не розглядає питання підвищення тарифів для населення.

Чинна ціна закріплена рішенням Кабінету Міністрів України. Відповідно до нього, щонайменше до 30 квітня 2026 року в країні діє механізм покладання спеціальних обов'язків (ПСО).

Цей механізм передбачає, що держава зобов'язує учасників енергоринку

продавати електроенергію для населення на спеціальних умовах. Це дозволяє утримувати доступні тарифи для споживачів, а також підтримувати енергетичну безпеку держави та стабільність роботи енергосистеми.

Чи планують підвищувати тариф

Раніше прем'єрка Юлія Свириденко зазначала, що підвищення тарифу на електроенергію зараз виглядало б нелогічним. За її словами, це особливо недоречно в умовах перебоїв із постачанням електрики.

Вона наголосила, що якщо люди фактично недоотримують значну частину електроенергії

через відключення, то підвищення тарифу було б невиправданим кроком.

Водночас у Національному банку України допускають, що після завершення опалювального сезону, який триває до 31 березня, комунальні тарифи можуть переглянути. Існує ймовірність, що частину з них поступово приведуть до економічно обґрунтованого рівня.

У регуляторі пояснюють це тим, що після масованих російських атак на енергетичну інфраструктуру значно зросли витрати на її відновлення. Крім того, тривале збереження тарифів на нинішньому рівні може створювати ризики для стабільності енергоринку.

Водночас у НБУ підкреслюють: навіть якщо рішення про підвищення комунальних тарифів буде ухвалено, воно не відбудеться різко. Ймовірно, зміни впроваджуватимуть поступово та поетапно.

Чому варто зберігати квитанції

Юристи також радять українцям зберігати квитанції про оплату комунальних послуг (електроенергії, газу, води тощо) щонайменше протягом п'яти років.

Хоча строк позовної давності у таких спорах становить три роки, постачальники інколи можуть затягувати розгляд справ. У таких ситуаціях квитанції можуть стати важливим доказом під час вирішення можливих суперечок.

Для кожної області створили свою ляльку

Початок на стор. 1

І тепер я просто не можу зупинитися», — розповідає майстриня.

Для неї мотанка — це значно більше, ніж декоративна річ. Це частина родинної традиції та культурної пам'яті, яку важливо передати наступним поколінням.

За словами Зінаїди Бугайчук, лялька-мотанка має дуже давнє походження. У ній поєднуються символіка, традиція і особлива техніка виготовлення, яку не можна порушувати.

«Справжня мотанка тримається на трьох основах: техніці, матеріалах і символіці. Її створюють без голки — тканину лише намотують. Використовують тільки натуральні матеріали. Ляльці не роблять обличчя, або ж замість нього формують хрест — символ захисту і гармонії. Вважається, що таку ляльку потрібно робити лише з чистими думками», — пояснює майстриня.

Цих правил вона дотримується у кожній своїй роботі — незалежно від того, чи це маленький оберіг, чи велика обрядова лялька.

Дві творчі серії: до і після війни

Творчість майстрині умовно поділяється на два періоди: до повномасштабного вторгнення та після нього.

Кожна мотанка має власний характер

До 2022 року вона створила велику авторську колекцію під назвою «Барви України в ляльці-мотанці». У ній — 25 ляльок, кожна з яких символізує окрему область України, а також Крим.

Зінаїда Бугайчук відроджує традицію створення ляльок-мотанок

«Цю колекцію заповнив приватний колекціонер із Луганська. Для кожної ляльки я відтворила традиційний костюм із характерною вишивкою регіону.

«У перші дні вторгнення я зробила кілька сотень ляльок. Вони розлетілися по світу: до Польщі, Бельгії, Німеччини, Словаччини, Данії, США»

Її планували презентувати на Луганщині напередодні вторгнення, але цього так і не сталося. Колекцію встигли евакуювати на захід України. Я впевнена, що після нашої перемоги її ще покажуть і в Україні, і в Європі», — говорить Зінаїда Бугайчук.

Після 24 лютого 2022 року майстриня створила нову серію — «Спадок поколінь». Це патріотичні мотанки, які стали символом незламності українців.

«У перші дні вторгнення я зробила кілька сотень ляльок. Вони розлетілися по світу: до Польщі, Бельгії, Німеччини, Словаччини, Данії, США. Але для мене найцінніші ті, що передають нашим військовим як обереги. Коли їх створюю, молюся, щоб кожен захисник повернувся додому живим», — каже майстриня.

Берегині та княгині

У своїй творчості Зінаїда Бугайчук найчастіше створює обрядові образи. Вона називає їх берегинями або княгинями — залежно від символіки.

Княгиня уособлює молоду незаміжню дівчину. Її вирізняє яскраве вбрання та вінок.

Берегиня ж символізує жінку — охоронницю дому. Такі ляльки мають більш стриманий одяг, а головний убір — очіпок або хустка.

Лялька за мотивами вишивки Житомирщини

Кожна мотанка має власний характер і сенс, але всі вони залишаються в межах традиційної символіки.

Різдвяні янголи-обереги

Напередодні Різдва майстри-

ня створює особливі прикраси — мотанки у вигляді білих янголів. Ними прикрашають ялинки, дідухи або оселі.

«Усі мої різдвяні янголи білого кольору. Я дотримуюся тих самих принципів: без обличчя, без голки, тільки натуральні матеріали: біла тканина, нитки, домотканий льон. Янгол має витягнуту вертикальну форму, що символізує зв'язок неба і землі. У кожного з них я закладаю побажання миру, перемоги та світла для України», — розповідає Зінаїда Бугайчук.

«Для кожної ляльки я відтворила традиційний костюм із характерною вишивкою регіону»

За її словами, перед різдвяними святами люди особливо часто шукають такі обереги — як символ тепла, віри та підтримки.

Янгол-оберіг своїми руками

Майстриня переконана, що створити різдвяного янгола може кожен. Для цього потрібно зовсім небагато: шматочок білої тканини, нитки та щире бажання.

«У складні часи навіть такі прості речі можуть допомогти людині відчувати світло і згадати про власні корені. Традиція — це велика сила», — говорить Зінаїда Бугайчук.

Цікаві факти про мотанки:

1. 5+ тис. років має традиція створення ляльок-мотанок.

2. Хрест на обличчі символізує гармонію чотирьох сторін світу, сонце, а також баланс між духовним і земним.

3. У мотанку могли вкладати зерно або трави — для достатку, здоров'я або захисту від хвороб.

4. Мотанка могла бути родинним оберегом. У деяких сім'ях ляльку передавали з покоління в покоління як символ захисту роду.

5. Її створювали з добрими думками. Під час виготовлення майстриня повинна була думати про щось добре або загадувати бажання — вважалося, що лялька «вбирає» енергію.

Саджанці суниці висилають поштою

Початок на стор. 1

Але саме суниця викликала найбільший інтерес. Вона ніби звична з дитинства, але мало хто займається нею професійно», — розповідає Анна.

Перші два роки врожай був невеликий — лише для родини. Потім ягодами почали ділитися із сусідами, друзями, знайомими, а згодом — і продавати через інтернет.

«Я сіяла з насіння. Тоді я купила одну пачечку, і мені пощастило, що воно зійшло. Насіння треба сіяти вдома у контейнер, бо якщо посіяти відразу на грядку, воно скоріш за все не зійде. Коли в контейнері вже виросте саджанець, його пересаджують на грядку. У нас було спочатку чотири кустики. Потім більше. Люди почали питати — і ми зрозуміли, що це справді комусь потрібно», — каже Анна.

У перший рік урожай невеликий, але далі кущі активно плодоносять.

Сушену суницю використовують для приготування чаю

«На другий рік ягід уже дуже багато. Потім кущ ділять і розсаджують — так виходить безперервний цикл. Ягідки є з весни й аж до кінця жовтня. Але кущ треба регулярно оновлювати, бо через кілька років він виснажується», — розповідає господиня.

Власний досвід замість інструкцій

Інформації про вирощування цієї культури в Україні небагато, тому довелося вчитися самостійно.

«Першу інформацію я прочитала на пачці з насінням. Далі були експерименти. Уже пізніше дізналася, що є фермери на Волині, у Рівненській

Анна Рахманова почала вирощувати суницю з декількох кущів, а зараз їх — тисячі

області, у Львові. Але мало хто розповідає, як вирощувати суницю, які її особливості», — каже Анна.

Першим товаром стала сушена суниця.

«Я мала багато ягід і почала їх сушити — з них виходить чудовий суничний чай. Потім подумала: чому б не запропонувати людям? В результаті все розкупили дуже швидко. Попит на свіжу ягоду виявився ще більшим, але сезон уже завершувався. Тоді й з'явилася ідея розширювати площі», — згадує жінка.

Сьогодні родина вже підготувала ділянку площею 15 соток.

«Навесні плануємо висадити приблизно 5,5–6 тисяч кущів. Окрім ягід, ми ще продаємо і саджанці. При правильному пакуванні вони чудово доїжджають поштою. Тому відправляємо їх по всій Україні», — розказує Анна.

Господиня експериментувала і з консервацією, але це не дуже їй сподобалося.

Анна з чоловіком та сином

«Я сушу ягоди разом із листям — люди заварюють їх як чай. Дехто змішує з різними чаями, щоб додати цікавого ягідного смаку. Дехто робить із цих засушених суцвіть віночки або додає їх у букетики. Ще я робила варення, але процес консервації забирає багато часу. Сушити значно простіше: закинула в сушарку і йдеш займатися своїми справами», — говорить Анна.

Найбільша підтримка — від чоловіка

У молодій родині підрастає син Лукас, зараз йому три з половиною роки. Чоловік Анни Томас підтримує дружину у всьому — стосується це і вирощування суниці.

«Здається, що все роблю я, але насправді мій чоловік відповідає за всю важку роботу: стелажі, світло, техніка. Якби не він, мені б довелося наймати людину для цього, відповідно й масштаби справи були б меншими, а просування — повільнішим. Він також завжди мене мотивує, вірить у мене і в те, що все вийде», — розказує Анна.

Поради для тих, хто хоче посадити суницю

Господиня ділиться рекомендаціями: «Ягоди суниці досягають до кінця жовтня, адже це ремонтантний сорт. Але приблизно на третій–четвертий рік кущ починає виснажуватися, тому його треба розділяти і розсаджувати.

Один великий кущ легко дає до двадцяти нових маленьких. Кущ зазвичай має діаметр близько 35–45 см, але під час плодоношення квітконоси опускаються під вагою ягід, і діаметр може сягати 50 см. Тому важливо залишати достатню відстань: щонайменше 40 см між кущами та 50–60 см між рядами, щоб було зручно ходити і збирати ягоди».

«Важливо залишати достатню відстань: щонайменше 40 см між кущами та 50–60 см між рядами, щоб було зручно ходити і збирати ягоди»

Найкраще висаджувати суницю на сонячній ділянці — там ягоди солодкі та ароматні.

«Але на сонці потрібен регулярний полив, інакше ягоди можуть навіть засихати. У тіні ж вони будуть більш кислі та водянисті. На зиму кущ краще не зрізати — листя захищає рослину від морозів. А ранньою весною суницю можна почистити або навіть зрізати, залишивши приблизно три сантиметри. Щоб не було бур'янів, ділянку варто застелити чорним агроволокном і мульчувати органікою: сіном, листям чи скошеною травою», — радить Анна.

Ось так невелика грядочка суниці перетворилася на цілу плантацію, і вирощування запашних ягід поступово стає справою життя. Історія Анни доводить: інколи достатньо лише кількох кущів, щоб виростити щось значно більше — не тільки врожай, а й нову мрію.

Щоб суниця була солодкою, варто висаджувати її на сонячній ділянці

Полтавчанка створює сумки у вигляді хаток і звірят

Валерія Троцька з селища Козельщина на Полтавщині створює унікальні валяні сумки у вигляді тварин, які вона називає «звіросумками»

Діана Швидун

Ці вироби замовляють у різних країнах світу, а черга на них розписана на кілька місяців наперед. Але шлях до такого успіху почався не з бізнес-планів, а з любові до творчості, з експериментів і щирого бажання робити красиві речі.

Дитяче захоплення та освіта

Творчістю Валерія займалася ще з дитинства: шила, малювала, витинала. Згодом вивчилася на художницю та отримала вищу освіту у сфері декоративно-прикладного мистецтва. Сьогодні вона — мама трьох дітей та фелтмейкерка, що створює незвичайні валяні сумки у вигляді тварин.

«Коли народилася перша дитина і я була у декретній відпустці, почала робити текстильні ляльки. Там поєднувалося все, що я люблю: шиття, в'язання, валяння. Буквально нещодавно переглядала фото — дуже мені до душі це було. Хочу якось сісти та створити ще щось», — каже Валерія Троцька.

Ідею підказав ярмарок

Значний поштовх розвитку творчості майстрині дали ярмарки. Вперше туди вона поїхала з ляльками ручної роботи.

«Першу сумку-овечку купили на Etsy, і вона поїхала в Америку»

«Для мене творчість — це в першу чергу не про гроші, а про любов до справи. Але можливість монетизувати улюблену справу — приємний бонус. Десь у 2014 році я вперше поїхала на ярмарок у Кременчук. Отож стою на тому ярмарку зі своїми текстильними ляльками, а поруч жінка із шарфами з вовни. І біля неї купа покупців, дуже подобалися людям вироби з шерсті. А я, власне, з цього матеріалу робила волосся своїм лялькам. Тому про те, як працювати з шерстю і де її брати, знала. Але що ж із неї робити? Шарфи мене не дуже цікавили, а от сумки... Згадала, що вже шила їх колись, і вирішила спробувати знову», — пригадує майстриня.

Валерія Троцька створює валяні сумки у вигляді різних тварин та птахів

Перша сумка і унікальний стиль

Перша сумка, яку Валерія звала ляля з шерсті, вийшла невдалою, тож пішла на розпалювання печі. Друга і третя були вже більш-менш вдалим, але жінка хотіла бачити у своїх виробах особливий стиль.

«Я згадала, що в моєї одноклассниці була текстильна сумка у вигляді овечки. І я вирішила зваляти з шерсті сумку-овечку. Результат вийшов гарним, потім була лисичка, олені... На один із ярмарків я поїхала вже і з ляльками, і з сумками — і на друге попит був більшим! А ще саме там колеги-майстри розповіли мені про міжнародну платформу Etsy, де можна продавати свої роботи по всьому світу. У 2015 році мою першу сумку-овечку купили там, і вона поїхала в Америку», — розповідає Валерія.

Робота під час війни

Довгий час майстриня робила і ляльок, і сумки. Коли у 2020 році народилася третя дитина, Валерія вирішила займатися чимось одним і продавати в основному через інтернет-платформи за кордон.

«Згадую про початок війни — й аж мурахи по шкірі. Із дівчинкою з Канади ми тоді спілкувалися щодо замовлення десь до четвертої ранку. Я заснула, а вже за годину прокинулася з жахом, як і більшість українців того дня. Наступні два місяці я не могла працювати взагалі. Я завжди роблю сумки тоді, коли маю чудовий настрій — упевнена, що ця енергетика їм передається і вони несуть її своїм власникам. А коли мені погано, то лишається лише лежати пластом. В середині березня 2022 року я з

дітьми поїхала у Нідерланди. Там мене з часом трохи відпустило. Я виходила на вулиці нашого селища, бачила овечок, що пасуться у дворах, і знову відчувала приплив натхнення й сили, щоб творити», — згадує Валерія.

У Нідерландах жінка з дітьми прожила близько трьох місяців. Там Валерія знайшла майстерню, накупила шерсті й валяла нові сумки — з'явилися три нових виробів. Потім вона повернулася в Україну і продовжила творити тут.

Найцікавіша робота — не звірятко

Хоч основний напрямок у роботі Валерії — «звіросумки», найцікавішим зі своїх творінь вона називає не одну з них.

«Якось написала мені блогерка, котра займається відновленням стареньких хат, проводить там етно-заходи тощо. Вона замовила сумку по фото хатини. І коли мене питають про найцікавішу мою роботу — це саме ця сумка-хатка. Така вона мені гарна, все думаю зробити цілу колекцію таких хатинок», — розповідає майстриня.

Серед творінь Валерії можна знайти найрізноманітніших тварин і пташок: котиків, овечок, оленів, гусей, півників.

«Природа навколо — суцільне

Сумка-півень

натхнення, яке і дарує основні ідеї для моїх робіт. Можу глянути у вікно й побачити пташку: дятел прилетів на мою черешню. А колись їздили з дітьми в екопарк у Харкові, там я побачила оленя. Сумки у вигляді пташок створювати просто обожнюю. А от сумки-котиків важко мені даються, чомусь не подобається їх робити», — говорить Валерія.

Хакери спонукали продавати через instagram

До 2023 року Валерія Троцька майже не користувалася instagram для продажу своїх сумок. Але після того як хакери зламали її електронну пошту та акаунт на Etsy, вона вирішила розвивати instagram.

«Створила сторінку, купила рекламу. І в результаті була дуже здивована: якщо до цього у мене було не дуже багато замовлень, зараз я маю їх на два-три місяці наперед», — розповідає Валерія.

Запасу виробів у майстрині практично не буває, зазвичай вона виготовляє сумки під замовлення. На один виріб іде близько 5–7 днів, а за місяць Валерія створює максимум чотири сумки.

«Вартість роботи залежить від її складності. Найнижча ціна зараз — чотири тисячі гривень. А найдорожча сумочка — півник, він коштує вісім тисяч. Це клопітка робота, бо там багато пір'їнок, кожен з яких я пришиваю вручну», — каже майстриня.

Підтримка родини

Родина Валерії підтримує її. Чоловік, хоча сам зовсім не творча людина, підбадьорював дружину і допомагав ресурсами, коли справа ще не приносила доходу.

«Можливість реалізувати себе у творчості, займатися тим, що любиш, і розвивати свою справу — прекрасний дар сучасності. Тож не бійтеся нічого і проявляйте себе. Все неодмінно вдасться!» — закликає Валерія Троцька.

Сумка-хатка

«Робота повернула мене до життя»

В Україні сьогодні чимало ветеранів, які повернулися до цивільного життя й перебувають у пошуку роботи

Діана Швидун

«Сігнет» охоче допомагає у працевлаштуванні колишнім воїнам. Один із таких — **Юрій Менчинський**, який працює на елеваторі в селі Андрушки.

Чоловікові 50 років, народився він у селі Зарудинці Ружинського району. Там закінчив школу і відправився на строкову службу. Після армії закінчив Верховнянський технікум, вчився на агронома із захисту рослин.

«Після навчання певний час я працював не за спеціальністю. Згодом уже влаштувався агрономом. А в 2014 році, як почалася АТО, пішов добровольцем. Згодом повернувся і продовжив роботу в агрономії. У 2022-му я знову відправився до війська», — розповідає Юрій.

Після служби шукав роботу

На службі чоловік став командиром відділення. Продовжив би службу й далі, але здоров'я не дозволило. Юрій хворіє на астму, і в бойових умовах стан здоров'я погіршився.

«Знову в армію мене вже не взяли, тож хотів повернутися на роботу. Проте в компанію, де я працював, мене не прийняли. Але я не пропав: умію працювати з гранітом, тож близько року вирізав пам'ятники. Але це шкідлива робота. Пил, який утворюється під час роботи з гранітом, осідає в легенях і нікуди не дівається. А тут раптом звернувся до мене Олександр Шрамко, заступник генерального директора з рослинництва в «Сігнет-Центрі», з пропозицією роботи. В агрономію я вирішив не йти, бо все ж здоров'я підводить. А ось вакансія на елеваторі мене зацікавила. От я і влаштувався», — розповідає Юрій.

Чоловік знову прийшов на елеватор, але вже на посаду

Юрій Менчинський, підсобний робітник на елеваторі в Андрушках

підсобного робітника, тому що на цій роботі менше фізичне навантаження. Але ентузіазму чоловікові не позичати: деколи колеги ледь не силоміць відтягують його від роботи. Юрій не лише виконує свої прямі обов'язки, а й шукає, кому допомогти.

«Це людина, яка дійсно любить працювати. Ми з колегами буває вже й йому самі кажемо: сходіть пообідайте, переведіть трохи подих. Але тільки з'являється якась задача — він один з перших, хто відгукнеться. Та й добродушний це чоловік. Усі тут у нас його дуже поважають і тепло відгукуються» — говорить Віктор Трайдакало, начальник елеватора в селі Андрушки.

Сам Юрій каже: «Робота повернула мене до життя. Зараз мої обов'язки — загальні роботи по елеватору: ремонтні, зварювальні, прибирання території. У нас дуже дружний колектив, колеги завжди придуть на допомогу. Я працюю тут, як усі, не підводжу. Хоч мені й пропонували іншу роботу, та не хочу. Тут усі свої, це мій колектив».

Позивний — «Кіт»

У зоні бойових дій Юрій не раз потрапляв у небезпечні ситуації, але благополучно виходив із них. Тож чоловік отримав позивний Кіт — бо, мовляв, має дев'ять життів.

«Підкріпив» він це звання ще й тим, що якось із побратимом приймав пологи у кішки, а згодом доглядав кошенят.

«Я везучий там був. Небезпека була поруч, але весь час обходила мене. Наприкінці служби я не міг носити бронежилет весь час, бо задихався в ньому. Я завжди мав із собою шприци з ліками, мій побратим-ветеринар колов мені їх постійно. І за всі бойові виходи, і на позиціях — навіть поранення не мав», — згадує Юрій.

З дружиною познайомились на пошті

Після армії Юрій познайомився зі своєю майбутньою дружиною, що працювала тоді на пошті. Зараз у подружжя двоє дорослих синів.

«Зараз мої обов'язки — загальні роботи по елеватору: ремонтні, зварювальні, прибирання території»

«Я йшов на війну, бо хочеться світлого майбутнього для дітей. Поки сини росли, я працював, їздив у відрядження, навіть якось замало бачив дітей. Пропускав важливі моменти їхнього життя: поки поїхав та приїхав, дитина вже й підросла. Тепер мені хочеться онуків бавити, дати їм більше часу — як дідусь, який завжди

поруч», — говорить чоловік.

Історія Юрія — це історія людини з добрими сяючими очима, якій довелося стрітись на життєвому шляху з непростими випробуваннями. Він сумлінно працює, любить свою роботу і людей довкола. А нам залишається лише дякувати йому за все і захоплюватися цією скромною, мужньою і працьовитою людиною.

Вакансії в «Сігнеті»!

- Трактористи-машиністи с/г виробництва;
- Тракторист-машиніст на ферму;
- Підсобний робітник;
- Старший економіст з нарахування заробітної плати;
- Заступник головного бухгалтера;
- Слюсар з ремонту та обслуговування перевантажувальних машин;
- Столяр;
- Тваринник;
- Доглядач.

Місце роботи — с. Андрушки

Компанія пропонує своєчасну виплату заробітної плати та всі гарантії відповідно до трудового законодавства.

Подробиці за номером:
+380 75 445 07 57

Господиня із «Сігнета» поділилася рецептом паски, яка завжди вдається

Початок на стор. 1

І вже маю той рецепт, який завжди вдається. Для початку готую опару: до теплого молочка додаю живі дріжджі, ложку цукру та дві столові ложки борошна. Перемішую цю масу та залишаю хвилин на 15-20. Окремо збиваю яйця з рештою цукру, додаю ванілін і щіпку солі. Додаю до яєць опару, м'яке вершкове масло, олію та поступово всипаю борошно. Тісто має бути м'яким, еластичним, не липнути до рук, але й не бути забитим. Вимішую довго — як казала моя бабуся, поки піт з лоба не почне крапати», — розповідає Тетяна.

Тісто треба накрити рушником і залишити у теплому темному місці на 1,5-2 години. За цей час його об'єм збільшиться приблизно втричі.

«Родзинки я попередньо промиваю і запарюю у кип'ятку. Потім просушую і обвалюю в борошні — так вони рівномірніше розподіляться у тісті. Коли тісто підросло, обережно вмішую в нього родзинки. Далі формочки змащую олією, заповнюю їх десь на третину. Я роблю і великі, і маленькі пасочки. Великі зручно нарізати для себе, принести на роботу чи в гості. А маленькі — для онуків. Даю тісту ще раз підійти вже у формочках, накриваю рушником. А далі випікаю: маленькі — десь 20 хвилин, великі — 40 хвилин. Тут уже кожен має орієнтуватися на свою духовку чи піч», — каже Тетяна.

Тетяна Неліпович, бухгалтер в «Сігнеті»

Фото надане Тетяною Неліпович

Тетяна Неліпович поділилась рецептом паски, яку готує вже багато років

Пропорції інгредієнтів:

500 мл
молока

80 г
дріжджів

8 шт
яєць

300 г
цукру

1 пачка
ваніліну

200 г
вершкового масла

20 г
олії

1,2 кг
борошна

200 г
родзинок

Готові паски Тетяна прикрашає по-різному, зазвичай — білковою глазур'ю та присипкою.

«Пам'ятаю, коли мої діти ще були маленькі, ми з ними разом прикрашали пасочки. Це був особливий сімейний ритуал. Зараз вони вже дорослі, живуть окремо, але ці спогади завжди в моєму серці. Взагалі приготування паски — це ритуал. Замішувати тісто треба в гарному настрої і з добрими думками. Я перед цим читаю молитву, стараюся бути особливо охайно вбраною. Для мене це велике свято і важлива традиція», — говорить жінка.

Колеги в «Сігнеті» пригощають одне одного пасками на роботі ще цілий тиждень після Великодня.

«Кожен хоче дати спробувати свій витвір. Тому як приходиш на роботу після Великодня (з паскою, звісно ж), то ціла дегустація виходить. У нас усі такі молодці, у кожної свій рецепт, у всіх особливі і по-своєму дуже смачні пасочки виходять», — розказує Тетяна.

Короткі новини:

1. Сігнет виділив 50 тисяч гривень на ремонт системи водопостачання у с. Білилівка.

«Саме з цієї башти здійснюється водопостачання Білилівського ліцею, дитсадка та значної кількості домоволодінь вулиць Троїцької, Прибережної, Лесі Українки та Миру», — говорить **Анатолій Сосуля**, керівник підприємства «Господарник».

2. Сігнет завершив збирання кукурудзи. Урожайність становить 10,1 т/га.

3. Студенти Верхівнянської філії ЖАТФК відвідали площадку ґрунтообробної техніки в с. Ягнятин.

«Дякуємо "Сігнету" за можливість у черговий раз показати майбутнім аграріям приклад роботи підприємства. Керівник сервісного центру Василь Приходько провів для нас екскурсію, показав, як готують техніку до посівної. Для молоді це важливий та необхідний досвід, який допоможе краще засвоїти теоретичний матеріал», — говорить **Галина Хаба**, викладач Верхівнянського коледжу.

Студенти завітали на екскурсію в «Сігнет»

4. «Сігнет» готується до посівної кампанії. Структура посівних площ цього річ така: кукурудза — 50%, соняшник — 22%, цукрові буряки — 9%, соя — 9%, озима пшениця — 8%. Порівняно з минулим роком суттєво збільшено площу посіву соняшнику за рахунок зменшення площ під цукрові буряки, сою та кукурудзу.

Коктейльні цукерки дарують заради емоцій

П'ять років тому у Львові з'явився Jelly Bar — бренд солодошів «дорослих» смаків і форм

Наталія Столярчук

Цукерки на основі коктейлів стали популярними подарунками як для молоді, так і для людей старшого віку.

«За кордоном такі солодоші саме набирали популярності, в Україні теж був запит на нестандартні цукерки. Нам хотілося не копіювати когось, а створити своє. Саме тому у нас вийшов продукт, у якому поєднано насичений смак коктейлю, міцність алкоголю та текстуру желе», — розповідає засновниця бренду Оля.

Пошук ідеальної текстури та смаку зайняв близько року. Спершу це були тягучі слайси. Команда експериментувала, шукаючи формат, який сподобався б аудиторії та був би зручний для вживання.

Вигідні солодоші: і випивка, і закуска

Бестселерами бренду від початку були відомі всім коктейлі «Мартіні Порнстар», «Пінок Джин», «Піна Колада».

«Коктейль "Мартіні Порнстар" у нас спершу замовили як корпоративний подарунок, і саме цей смак настільки всім сподобався, що ми його вирішили додати у свій асортимент. Наші продукти часто обирають на свята різні компанії як подарунок своїм працівникам. Ми пропонуємо цукерки, які є в нашому меню, також часто експери-

Цукерки мають міцність до 5%

ментуємо з різним алкоголем під запит. Ми пропонуємо для бізнесу також індивідуальне брендування», — розказує Віталій, менеджер з B2B-партнерства.

Оля також пригадує історію, як у тіктоці відео з цукерками стало «вірусним» завдяки фармацевтці, якій незвичні цукерки подарувала компанія.

«Якось один із власників мережі аптек замовив для працівників цукерки з коктейлем "Блакитна лагуна". А працівниця аптеки зробила розпаковку і виставила ролик у тікток. Цей ролик так сподобався людям, що набрав мільйони переглядів. По-перше, цукерки були незвичного блакитного кольору, а по-друге, авторка дуже класно описала їхній смак, і ми потім мали багато замовлень саме на них», — згадує Оля.

Цукерки Jelly Bar також можна зустріти у партнерів бренду «П'яна Вишня», «Реберня», «Криївка», «УманьПиво» — бренд виготовляє цукерки з авторського алкоголю як сувеніри. А якщо ви у Львові хо-

чете придбати подарунок рідним, то у фірмовому магазині є цукерки на основі львівських наливок: хрінівки, вишнівки та медовухи.

Цукерки створюють у різних формах (ведмедики, сердечка, пікантні форми), однак найчастіше це желе у вигляді кубика. В пачці — 100 г.

«Нас часто питають, чи можна сп'яніти від цукерок. По-перше, ми відразу попереджаємо, що наші солодоші для людей від 18 років. По-друге, цукерки мають міцність до 5%. Одна пачка желейок прирівнюється до келиха вина», — пояснює Анна, головний технолог бренду.

Подарунок, який дивує

У меню Jelly Bar є різні коктейлі: від класичних, таких, як «Маргарита», до сучасних «Олд Фешн» та «Кловер Клуб», а також традиційні набори з віскі, джину та наливок.

«Ми здивувалися, коли помітили, що перед святами багато таких цукерок купують для людей стар-

шого віку. Онуки беруть цукерки з віскі чи наливками для дідусів, а з мартіні чи з коктейлями для бабусь. Часто купують такі презенти подругам чи близьким родичам, тим, хто майже не вживає алкоголю, але дуже полюбить щось нове та оригінальне. Молодь купує цукерки у формі 18+, переважно щоб посміятися та покращити настрій. Желейки створені для того, щоб робити несподівані подарунки та дарувати емоції», — розповідає бренд-менеджерка Аліна.

«Ми відкриті до співпраці з іншими. Один косметичний бренд запуслав свою лінійку блисків для губ зі смаками коктейлів, а ми під презентацію створювали цукерки зі смаками їхніх блисків. Аудиторія дуже оцінила цю колаборацію та вподобала нові смаки наших желейок. Лімітована серія цукерок була доступна у продажу деякий час», — додає Аліна.

«Ми були здивовані, що наші цукерки замовляють бабусям і дідусям»

Jelly Bar за п'ять років свого існування вже став досить популярним брендом у категорії подарунків та солодошів. Команда планує розширювати асортимент, а також представляти свою продукцію за кордоном.

Якщо ви шукаєте, чим здивувати близьких і друзів, загляньте на сайт чи в інстаграм бренду Jelly Bar. Маленькі презенти сьогодні — це не тільки подарунок на свято, а й підтримка, така необхідна в ці складні часи.

Першоквітневий жарт перетворився на бренд

Українське сало в шоколаді стало добре відомим за межами України

Наталія Столярчук

А колись ця цукерка була випущена як жарт. Тож ми підібрали три найдивніших українських смаки цукерок, які стали відомими.

«Сало в шоколаді» — це справжній кулінарний жарт і експортний український «екзотичний» десерт, який виник наприкінці 1990-х років. Цю цукерку вперше стала випускати Одеська кондитерська фабрика (АО Odessa). Виріб називався «Fat in Chocolate» («Жир у шоколаді») і був створений як жар-

тівливий продукт, випущений до 1 квітня. Начинка цих цукерок була не справжнім салом, а в основному карамельною масою з додаванням невеликої кількості жиру для солоного смаку.

Продукт широко продавався в Україні і викликав великий інтерес. Згодом «сало в шоколаді» стало частиною гастрономічних експериментів у ресторанах і кав'ярнях і навіть потрапило у меню деяких закладів у Львові та Києві.

Хрінкові цукерки — «Ресторація Шпигеля», Хмельницький

У Хмельницькому в «Ресторації Шпигеля» готують унікальні хрі-

нові цукерки як авторський десерт. Це поєднання солодкого і гострого: ніжний мед і шоколад доповнюють легку гостринку хрону, створюючи несподіваний і яскравий смак. Це авторський десерт, який не був впроваджений у серійне виробництво, але став популярним подарунком, який привозять із Хмельницького. Ресторан популяризує себе як заклад, що спеціалізується на стародавній українській кухні. Тут можна спробувати торт із кропиви чи млинці з бузини.

Цукерки з пармезаном і сиром із пліснявою

Soyka Chocolate — це крафтовий

шоколад від переселенки з Краматорська. Юлія Савинська разом зі своєю сім'єю створює на Закарпатті шоколад ручної роботи з чистих какао-бобів, без рафінованого цукру. Боби перебирають, обсмажують і мелють вручну на меланжері, після чого маса визріває, щоб розкрити аромат і смак. У Soyka є кілька авторських смаків: гречаний шоколад на гречаному чаї; шоколад з кокосовим молоком, кіноа та амарантом; молочний з кунжутом або ягідний, темний з журавлиною. Є в асортименті також досить незвичне для нас поєднання шоколаду з солоним сиром із пліснявою чи пармезаном.